

EL MEU JARDÍ

Abans que arribés aquella tempesta el meu jardí era bonic, un escenari privilegiat d'incomptables estones de jocs, trobades memorables amb amics i, sobretot, de rialles, moltes rialles. El dia més especial, la festa major d'aquell raconet del nostre món, era la celebració de l'aniversari de la menudeta de la casa, que fent honor a la seva força i a la seva llum, va néixer un calorós dia d'estiu. El verd i el blau, que normalment vestien l'espai, es transformaven en una gran varietat de colors alegres, la taula s'omplia de viandes que feien les delícies de grans i petits i, a pesar de la xafogor, les converses i la diversió inundaven tots els sentits. Que bé que varen triar el niu els pares...

De sobte, els vents varen començar a bufar de forma estranya, aquell jardí que tants bons moments ens havia donat i tantes visites havia acollit, ara es quedava solitari, ja no hi podria haver, durant un temps incert, capets que guaitessin per sorpresa per damunt de la tanca ni jocs compartits amb els veïnats. La tristesa i la por empenyien fort per fer-se un lloc i acabar regnant en el meu jardí.

Amb el que no comptava aquell pànic que pul·lulava incipientment per l'aire és amb que, les dues petites amfitriones del meu jardí eren, en realitat, unes grans inventores de quimeres i que, com a per art de màgia, podien convertir-se en nimfes, capaços de transformar l'ara esmorteït espai en un gran oasis ple de fonts, boscos, muntanyes i rius de tonalitats fins ara impensables; en mestres, impartint a l'aire lliure les lliçons més rocambolesques i divertides del temari; en exploradores, valentes i intrèpides que volant en globus imaginaris descobrien emocionants mons nous i, fins i tot, en ballarines, que amb el seu ritme et podien transportar a un espectacle memorable.

El que no sabia aquell enemic cruel que pretenia envair-ho tot és que el silenci i la solitud amb que ens amenaçava, en realitat, donaven pas a una preciosa i fins el moment desconeguda intimitat, que era el veritable aliment d'aquelles quimeres. Una intimitat que tenia una força tan extraordinària que ens havia fet més conscients que mai del nostre petit gran tresor, del qual, havíem decidit fermament, que no en cediríem ni una sola rajoleta a la desesperança.

I sí, quan els vents tornessin a bufar a favor, feliços, tornariem a obrir les portes, tornaria la festa major i els colors que la guarnien però, amb tot, el que mai oblidariem, seria la gran lliçó que havíem après, que aquell espai, que totes aquelles històries viscudes durant el parèntesi imposat, d'ara endavant serien el gran secret del meu jardí, el refugi que ens protegiria quan tornessin a bufar vents estranys.